

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 292/2025
09.05.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Татјане Матковић Стефановић, председника већа, Татјане Ђурица, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Жарко Станисављевић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., власника СТР „LAZAR CO” Лесковац, чији је пуномоћник Властимир Симоновић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 3425/23 од 07.08.2024. године, на седници одржаној 09.05.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 3425/23 од 07.08.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 3425/23 од 07.08.2024. године.

Образложење

Првостепеном пресудом Основног суда у Лесковцу П 1227/22 од 06.09.2023. године, у ставу првом изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу исплати 332.421,01 динар на име накнаде материјалне штете са законском затезном каматом почев од 24.09.2019. године, као неоснован. У ставу другом изреке, обавезан је тужилац да туженој на име трошкова парничног поступка исплати 259.200,00 динара, уз обавезу да у случају доцње исплати законску затезну камату почев од дана доспелости потраживања до коначне исплате.

Виши суд у Лесковцу је, пресудом Гж 3425/23 од 07.08.2024. године, одбио као неосновану жалбу тужиоца и потврдио пресуду Основног суда у Лесковцу П 1227/22 од 06.09.2023. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о изјављеној ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Поступајући на основу наведене законске одредбе, Врховни суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужиоца.

Предмет тражене правне заштите је потраживање накнаде материјалне штете настале услед извршене замене аутоделова које је тужилац купио у СТР „LAZAR CO” у Лесковцу, власника ББ из ... дана 25.03.2014. године. који нису били адекватни и услед којих је дошло до квара на тужиоцевом возилу. Тужилац је за штету и за лице које је штету проузроковало сазнао 31.07.2014. године што је утврђено из налаза и мишљења судског вештака машинске струке кога је тужилац ангажовао ради утврђивања узрока и процене штете на возилу. Штета је уклоњена 31.07.2014. године, док је тужба поднета 24.09.2019. године. Нижестепени судови су правноснажно одбили тужбени захтев за накнаду материјалне штете позивајући се на одредбу члана 376. став 1. Закона о облигационим односима којом је прописано да потраживање накнаде проузроковане штете застарева за три године од када је оштетећни дознао за штету и за лице које је штету учинило, а да у сваком случају овакво потраживање застарева за 5 година од дана када је штета настала. Нижестепени судови су сагласно цитираној законској одредби констатовали да су протекли како субјективни тако и објективни рок за подношење тужбе ради накнаде штете. Код таквог утврђења, о праву тужиоца судови су одлучили применом материјалног права које је у складу са одлукама ревизијског суда донетим у споровима заснованим на истом или битно сличном чињеничноправном основу. Ревидент се позива на одлуку Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1032/12 од 13.03.2012. године, при чему се предметна одлука не односи на чињенично стање које би било исто или битно слично чињеничном стању у конкретном поступку. Из изложеног произлази да у конкретном случају не постоји потреба за уједначавањем судске праксе. Нема потребе ни за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба новог тумачења права.

Ревидент износи своје виђење чињеничноправних појединости конкретног случаја, што се не може прихватити као релевантан основ да се дозволи одлучивање о ревизији као о изузетно дозвољеној. Посебна ревизија служи као изузетно и крајње правно средство, чији циљ није да се преиспитују правноснажне пресуде сходно појединостима конкретног случаја, већ да се кроз конкретни случај реши питање од посебног (ширег) интереса, а које се може подвести под један од основа из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку. Наведено у овом поступку није случај.

Из изложених разлога одлучено је као у ставу првом изреке, применом члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Испитујући дозвољеност ревизије тужиоца, у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни суд је нашао да није дозвољена.

Тужба је поднета 24.09.2019. године. Вредност предмета спора који се побија ревизијом јесте износ од 332.421,00 динар.

Како се ради о тужбеном захтеву који се односи на новчано потраживање које очигледно не прелази динарску противвредност од 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то предметни спор има карактер парнице о спору мале вредности, у смислу члана 468. Закона о парничном поступку.

Према одредби члана 479. став 6. Закона о парничном поступку против одлуке другостепеног суда донете у парници о спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни суд је на основу члана 413. Закона о парничном поступку одбацио ревизију тужиоца, као недозвољену, у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Татјана Матковић Стефановић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић